

Eu merg să votez ... (1)

... cu toate că sunt cetățean al cerului

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWords, Online începând de la: 28.09.2021, Actualizat: 28.09.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Remarca redacției

Acest articol este tradus din limba olandeză (nu se pot exclude erori de traducere). Acesta ia în considerare situația politică olandeză și nu cea germană. Astfel în Olanda nu există limita de 5 la sută, ceea ce este deosebit de important pentru partidele mici (și creștine). În acest sens, se poate spune că caracterul mărturisitor al partidelor creștine va fi mai mare în Germania decât în Olanda. Iar votul pentru un partid credincios Bibliei, în afară de valoarea sa simbolică, are adesea doar semnificația că - prin rambursarea cheltuielilor electorale - susține financiar acest partid.

Versete călăuzitoare: Filipeni 3.20; 1. Petru 2.11

Filipeni 3.20: Pentru că cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos.

1. Petru 2.11a: Preaiubiților, vă îndemn, ca străini și călători [sau: fără drept de cetățenie].

Mărturisire

Trebuie să mărturisesc. De ani de zile am fost de părere că nu este conform Scripturii dacă un creștin participă la alegerile politice, cu atât mai puțin să ocupe o funcție politică. Nu am păstrat această opinie pentru mine, ci am influențat și pe alți creștini într-un mod pe care îl regret astăzi. Cu toate acestea, vreau să spun că am un mare respect pentru fosta mea opinie! A fost de fapt întotdeauna 50:50 pentru mine - pe cât de multe argumente au fost împotriva, pe atât de multe au fost pentru. Dar apoi raportul s-a dovedit a fi de aproximativ 40:60, așa că am fost împotriva. Aș dori să exprim în felul următor: astăzi, raportul s-a schimbat în sens invers, și de aceea sunt acum pentru.

Dar, vedeți, încă nu este din toată inima. Politica este unul din domeniile vieții în care păcatul inimii umane iese la lumină în mod deosebit. Să ne gândim doar la abuzul de putere al regimurilor totalitare, dar și la opresiunea morală a unei minorități în cadrul unei democrații, ca să nu mai vorbim de intrigile politice obișnuite, de jumătățile de adevăr și de toate minciunile, precum și de jocurile politice de partid. Odinioară aceasta a fost un motiv pentru mine să stau departe. Dar acum spun: dacă se întâmplă atât de mult rău în acest domeniu, nu este acesta un motiv în plus pentru a lăsa o voce biblică radicală să se facă auzită în acest domeniu? Și dacă este adevărat că „adevărul” și „moralitatea” celor cincizeci la sută de procente plus unul devine din ce în ce mai respingător într-o lume care se îndepărtează tot mai mult de creștinism (vezi mai jos), atunci nu este nici un motiv pentru noi să ne retragem ca niște câini bătuți într-un colț, ci dimpotrivă.

Structura și orientarea

Acum, desigur, acest lucru sună mai degrabă pragmatic (deși este și un bun principiu biblic, pentru ca mărturia Cuvântului lui Dumnezeu să se facă auzită în toate domeniile vieții). În primul rând trebuie să ne punem întrebarea: Este cu adevărat justificat, în principiu, ca un creștin care, la urma urmei, este „un străin și un călător” pe pământ (1. Petru 2.11), a cărui „cetățenie este în ceruri” (Filipeni 3.11), să se preocupe de o chestiune atât de pământească, ca să nu spunem lumească, cum este politica? Ei bine, tocmai în această privință mi-am

schimbat atitudinea de principiu! Am fost ajutat de diferența filozofică importantă dintre structură și direcție (orientare). Structura are de-a face cu realitatea așa cum a fost creată de Dumnezeu. Aici este vorba de structurile creației. Sunt multe dintre ele. [Nota redacției: Este discutabil dacă toate comunitățile de viață care urmează sunt cu adevărat structuri ale creației]. Dar în acest context mă gândesc la diferitele posibilități de a trăi împreună. Printre acestea se numără căsătoria și familia, școala și întreprinderile, statul și biserica (în sensul de comunitate organică concretă de credincioși pe pământ, în special biserica locală). Sunt un „membru” al unei căsnicii și al unei familii (pentru ambele eu însumi sunt capul), sunt lector la diferite universități, din punct de vedere fiscal am propria mea „întreprindere”, sunt membru al unei biserici locale și sunt cetățean al regatului Olandei.

În trecut, aș fi spus: ultimul sunt doar pe hârtie, dar „în realitate” sunt un cetățean al unui regat din ceruri. Și vedeți, tocmai aici a fost eroarea mea de gândire! Dacă sunt un cetățean al cerului în acest sens, atunci nu numai că „în realitate” nu sunt un cetățean olandez, dar nici un membru real al unei familii, nici un angajat real, nici un manager de afaceri, nici un consumator, nici un participant la circulație, etc. În orice caz, acestea sunt toate lucruri specific pământești! În cer nu mai există căsătorii, nu mai există familii, nu mai există școli și nici o întreprindere, și nici măcar o comunitate de biserici locale. Și totuși nimeni nu neagă faptul că, în calitate de cetățeni ai cerului, ne putem căsători pe pământ, ne putem întemeia familii, școli și întreprinderi pământești, cumpăra și vinde lucruri pământești, participa la relații pământești etc.! De ce nu este posibil acest lucru atunci când vine vorba de cetățenie cu toate privilegiile sale? De ce nu este posibil acest lucru atunci când vine vorba de cetățenie, cu toate privilegiile și obligațiile care o însoțesc?

Răspunsul la această întrebare devine mai clar dacă ne uităm nu numai la structurile creației, ci și la „orientarea” umanității, adică direcția (orientarea) inimii umane. Există nenumărate structuri ale creației, dar în principiu există doar două: direcția scripturală și direcția apostată a inimii (chiar dacă în practică acest lucru este adesea amestecat prin faptul că păcatul locuiește încă în noi). Cineva cu o inimă decăzută (nenăscut din nou) este un adevărat locuitor al pământului: el îl urăște pe Dumnezeu și pe aproapele său și își caută toată mântuirea în această lume. Cineva cu o inimă care crede în Scriptură (născut din nou) este (atunci când Duhul Sfânt îl stăpânește) un adevărat cetățean al cerului: el participă cu entuziasm la toate comuniunile vieții pământești, de care are parte potrivit providenței lui Dumnezeu, dar adevărata lui viață și speranță este acolo unde este Hristos: în ceruri (Coloseni 3.1-3). Aceasta este valabil pentru toate domeniile vieții!

Creștinul participă la lucruri pământești străvechi, cum ar fi căsătoria și familia, dar face aceasta într-un mod foarte specific, și anume ca cetățean al cerului. Acest lucru înseamnă că în cadrul legăturilor pământești el demonstrează ce înseamnă să fi altfel din Efeseni 4.20: El „strobește” (dacă nu sună prea dur ...) un pic de splendoare cerească peste căsnicie și familie, strobește strălucirea Cuvântului lui Dumnezeu asupra activității sale la școală, la locul de muncă și în clubul său. Și astfel el este, de asemenea, structural, un cetățean al statului olandez, dar în ceea ce privește orientarea, el este îndreptat cu toată inima spre Dumnezeul cerului, iar acest lucru explică modul în care își îndeplinește cetățenia de la o clipă la alta. Această cetățenie a cerului și acest caracter de străin determină locul unde el pune „X”-ul în cabina de vot (în care partid se vede cel mai clar o voce care crede în Biblie, dintre toate

problemele care apar în politică). La fel de bine precum el determină alegerea soțului/soției, formarea unei familii și creșterea copiilor lui, modul în care își conduce întreprinderea sau merge la școală, modul în care își folosește veniturile, modul în care participă în circulație și așa mai departe. În toate comuniunile de viață el își face reală cetățenia sa cerească, nu prin ignorarea sau negarea acestor legături, ci prin faptul că le realizează mai bine decât un necredincios, ceresc, adică după cuvântul Dumnezeuului din ceruri.

În această privință, este nepotrivit să se afirme că creștinii nu au voie să se folosească de mijloacele politice de putere, ci doar de armura spirituală (Efeseni 6). Pentru mine, aceasta este din nou un contrast fals. Din punct de vedere structural, există multe arme de care creștinii se pot folosi (de exemplu, o jurisdicție civilă), dar prin orientarea inimii lor ei trebuie să fie mereu activi în armura spirituală, adică, de exemplu, nu în spiritul urii și al invidiei. Și astfel - pentru a folosi o altă exprimare - „omul nou” nu trăiește într-o zonă diferită de cea a omului vechi, ci face parte exact din aceleași structuri, chiar dacă spiritul reînnoit are o nouă orientare.

A domni și a suferi

Aici aș fi replicat odinioară: da, dar statul ocupă un loc unic în rândul comunităților de viață. Eu sunt desigur cetățean al statului, dar asta nu înseamnă că trebuie să am un cuvânt de spus în ceea ce privește cine mă guvernează și cu siguranță nu înseamnă că eu însumi ar trebui să particip la parlament sau la guvernare! Noi nu suntem chemați să domnim, ci tocmai să suferim împreună cu Hristos. Caracterul de străin înseamnă să împărtășești cu Hristos chiar modul de a fi proscris: să ne luăm crucea și să Îl urmăm. Cetățenia cerului înseamnă că în curând vom domni în ceruri împreună cu Hristos - dar acum luăm locul celor asupriți alături de Hristos.

Gândesc că acesta este un punct de vedere de înțeles și respectabil. De aceea l-am apărât mult timp. Marea problemă pe care o am cu ea în aceste zile este că, din păcate, nu se potrivește în general și chiar din mai multe privințe:

În primul rând, chestiunea domniei. După părerea mea, în aceasta este cea mai mare eroare de gândire. În orice caz, suntem chemați să conducem în nenumărate feluri! Bărbatul este capul soției și al familiei sale, el poate fi director într-o școală sau într-o întreprindere, el poate fi președintele unei fundații sau al unei asociații, sau un lider într-o biserică. Noi într-adevăr nu numim aceasta „conducere”, dar principiul exercitării autorității este desigur același lucru cu exercitarea guvernării asupra unei comunități civile, provincii sau statului.

Este oarecum incoerent că unii creștini sunt stagiari într-o municipalitate sau chiar ca persoană neangajată politic să fie primar și în același timp să nu vrea să voteze din principiu, pentru a nu candida ei înșiși (cunosc astfel de cazuri!). [Aceasta este desigur o particularitate din Olanda; remarca redacției]. Nu „guvernează” un primar? Știi că pot exista și alte motive să nu se implice (în mod activ sau pasiv) în alegeri în astfel de cazuri, de exemplu, prin argumente împotriva principiului democratic; voi reveni imediat asupra acestui aspect. Dar, în orice caz ei nu pot folosi argumentul că creștinii nu au voie să „guverneze”.

Dar suntem noi chemați să domnim, sau să suferim? Astăzi spun: este clar că este un contrast fals. Exercițarea autorității (sub orice formă) are de-a face cu structura, posibila suferință a creștinilor în această exercitare a autorității are legătură cu direcția (orientarea). Acest lucru înseamnă că exercitarea autorității face parte din poziția mea în multe structuri sociale. La fel cum cineva poate fi chemat să exercite conducerea într-o familie, într-o școală, o întreprindere sau o asociație, la fel poate fi chemat să conducă o comunitate civică, o provincie sau un stat. Și dacă își va îndeplini această conducere ca și creștin, într-o lume rea, atunci are ocazia să trebuiască să poarte rușinea lui Hristos. Romani 8.17 spune: acum suferim împreună cu Hristos, și în curând vom domni împreună cu El; dar asta nu înseamnă că nu exercităm nici o formă de autoritate astăzi. Aceasta înseamnă că, în curând, vom domni ca împărați cu Hristos pe pământ (Apocalipsa 5.10); pentru aceasta nu este încă timpul, atâta timp cât Hristos nu a venit din nou. Acum este timpul de suferință, chiar și acolo unde am fost chemați să exercităm autoritatea și conducerea. Într-o lume rea, care, în general, nu ține cont de Dumnezeu și de Cuvântul Său, creștinii au de suferit, fie ca adult sau copil, ca angajator sau angajat, ca profesor sau student, ca persoană cu autoritate sau ca cetățean.

„Unde stă scris aceasta ...?”

În ceea ce privește domnia cu Hristos în viitorul apropiat, desigur și imaginea noastră despre viitor joacă adesea un rol important pentru punctul nostru de vedere în ceea ce privește participarea la viața politică. Odinioară am spus: în curând, în Împărăția de o mie de ani, noi vom domni împreună cu Hristos și, prin urmare, acum nu este momentul să domnim. Dar apoi am descoperit că unii creștini, care nu cred deloc într-o împărăție milenară, sunt foarte pasivi din punct de vedere politic și cultural („evitarea lumii”), și că unii creștinii, care cred într-o viitoare împărăție milenară, nu sunt în niciun fel împiedicați din cauza aceasta să joace un rol activ în conviețuirea noastră și în cultura noastră.

Acest lucru este de asemenea de înțeles. Dacă fondăm cu sârguință școli creștine, înființăm întreprinderi conform principiilor creștine, înființăm fundații și asociații creștine (de exemplu, un program de radio creștin), de ce nu și un partid politic creștin? De ce ar trebui ca preocuparea noastră socială să se oprească aici? Dacă avem chemarea și avem posibilitatea de a exprima valorile și normele creștine în sfera socială, de ce să nu ne folosim de ea cu recunoștință, mai ales acolo?

Acum, într-un astfel de caz, unii creștini întreabă imediat: „Unde citim în Biblie că trebuie să participăm la politică?” Este ciudat că astfel de întrebări sunt puse întotdeauna doar în cazul în care vine vorba de chestiuni în care însuși nu ești de aceeași părere! Dar această întrebare poate fi pusă și în cazul multor alte lucruri: „Unde citim în Biblie despre școli, cluburi, programe radio (creștine sau necreștine)? Unde citim în Biblie despre telefoane, radiouri, biciclete și mașini, despre spitale, anestezie și chirurși, despre oficiile poștale, cluburile auto și fondurile de pensii?” Toți creștinii pe care îi cunosc se folosesc cu recunoștință de toate aceste lucruri și oportunități sociale, chiar dacă nu există nimic scris despre ele în Biblie. Atunci, de ce se întreabă în cazul vieții politice unde stă scris în Biblie despre ea?

Permiteți-mi să pun o contra-întrebare: Unde citim în Biblie că guvernatorul Sergius, care a ajuns să se convertească (Faptele apostolilor 13.12), a primit un sfat urgent din partea lui

Pavel să demisioneze imediat din funcția de guvernator? Unde a primit acest sfat funcționarul Iulius (Faptele apostolilor 27.7-10)? În realitate, nu este oare splendid că în acest fel au ajuns și guvernatorii creștini în Imperiul Roman? Ar trebui ei să renunțe la locul lor în favoarea guvernatorilor necredincioși? A fost aceasta intenția lui Dumnezeu? Unde auzim că Erast, funcționarul financiar din Corint (Romani 16.23), a renunțat direct la funcția sa seculară după convertirea sa, la cererea lui Pavel? Întreb asta în mod special pe aceia care nu au destul în principiile biblice și vor să aibă texte doveditoare.

„Lumea”

Revin la expresia „evitarea lumii”. Eu am ajuns la concluzia că în gândirea multor creștini există, într-adevăr, o mare parte de gnosticism pur. Prin aceasta înțelegem în cazul de față - gnosticismul are mai multe sensuri - că creștinii caută în primul rând răul în anumite domenii ale vieții. „Lumea rea” este în acest caz un anumit „teren” în afara bisericii - vorbim chiar de „biserica și lume” - unde domnesc păcatul și satan. Pentru mulți creștini, din aceasta face parte politica, înainte de toate lucrurile, dar și, într-o măsură mai mare, arta, știința și, în cazuri extreme, cultura în general. Aceasta este o eroare gravă de gândire și în același timp o confuzie de structură și direcție (orientare).

Structurile (în măsura în care se bazează pe instituțiile autentice ale creației) nu sunt ca atare greșite - la urma urmei, Dumnezeu însuși le-a creat sau le-a stabilit. Dar structurile pot fi influențate de orientarea decăzută a inimii umane. Acolo unde arta și știința este practică de necredincioși, avem de-a face în profunzime cu arta și știința apostate. Dar acest lucru nu înseamnă că arta și știința ca atare sunt reprobabile. Artă și știință pot fi îndreptate spre Dumnezeu - așa cum a vrut Dumnezeu - dacă ele ar fi practicate de credincioși în supunere față de Cuvântul Său. Atunci, splendoarea Cuvântului lui Dumnezeu va deveni vizibilă și în domeniile artei și științei.

La fel este și cu politica. Nu politica, nu acest instrument de coordonare socială ca atare este greșit, pentru că și acest lucru este stabilit de Dumnezeu. Nici un credincios nu ar fi vreodată în favoarea desființării politicii!? Și mai puternic: din punct de vedere structural, autoritățile nu sunt doar rânduite de Dumnezeu, ci ele însele sunt „slujitori ai lui Dumnezeu” (Romani 13.1-4). Cu toate acestea: politica pare adesea atât de greșită pentru că orientarea ei nu este adesea în ordine, adică pentru că în ea activează atât de mulți oameni care s-au îndepărtat de Dumnezeu. Dar chiar și în politică, oamenii credincioși se pot alinia la Cuvântul lui Dumnezeu și atunci politica se înclină puțin - nimic mai mult, pentru că trăim într-o lume căzută - spre slujirea lui Dumnezeu. Din punct de vedere structural, toți oamenii cu autoritate sunt slujitori ai lui Dumnezeu; nu ar fi frumos dacă și ei ar fi aliniați din inimă ca adevărați slujitori ai lui Dumnezeu, care cer sfatul lui Dumnezeu și al Cuvântului Său?

Păcatul, „lumea rea”, nu este un domeniu anume (artă, știință, politică sau cultura în general) de care trebuie să ne ferim, pentru a nu ne „murdării”. Nu, păcatul este în inimile noastre. De aceea, juxtapunerea „biserica și lumea” este complet greșit, pentru că lumea se manifestă și în mijlocul bisericii, adică acolo unde în biserică creștinii se lasă conduși de carnea păcătoasă. Oriunde se manifestă orientarea apostată a inimii, adică și acolo unde se manifestă păcatul la creștini, acolo este „lumea”, „împărăția lui satan”, fie că este în Biserică

sau în stat, în artă și în știință. Și invers, peste tot unde în artă, știință, politică și în viața în comun se manifestă ascultarea de Dumnezeu și de Cuvântul Său, Dumnezeu este onorat și slujit, Împărăția lui Dumnezeu este descoperită.

Să fii ceresc pe pământ

Cred că o înțelegere greșită a termenului „cetățean al cerului” este din cauză că atât de mulți creștini au ajuns să evite intens cultura și prin aceasta au lăsat în seama puterii vrăjmașului în cea mai mare parte conviețuirea culturală și interpersonală. Se consideră apoi că cetățenia cerească conține petrecerea cât mai mult timp posibil în preocupare cu lucruri cerești. Dar mă grăbesc să spun că mulți creștini petrec mult prea puțin timp preocupându-se cu lucrurile cerești. Ei înțeleg mult prea puțin ce înseamnă să fii „strămutat în Hristos în locurile cerești”, unde se găsesc toate binecuvântările noastre spirituale (Efeseni 2.6; 1.3). De asemenea, prea puțini creștini înțeleg ceva din adevărata noastră viață ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Coloseni 3.3). Ei sunt mult prea preocupați de lucrurile materiale și mult prea puțin orientați să apuce viața veșnică, respectiv viața adevărată (1. Timotei 6.12,17-19).

Dar și invers, „cei care evită cultura” fac o greșală la fel de mare. Să ne uităm la cele trei scrisori pauline, din care tocmai am citat. În mod deosebit epistola către Efeseni și epistola către Coloseni pun cel mai mare accent pe faptul că cetățenia noastră cerească are consecințe enorme asupra modului în care suntem soți și soții, părinți și copii, stăpâni și sclavi - adică în chestiuni pur pământești! Nu mai avem stăpâni și sclavi (din fericire) - în schimb avem angajați și angajatori, profesori și ucenici/studenti, președinți și membri, autorități și cetățeni. Ideea principală în epistolele către Efeseni și Coloseni nu este cum ne pregătim pentru cer în această viață, ci cum ne putem pregăti să trăim în relațiile noastre pur pământești, interpersonale, ca cetățeni ai cerului, cum putem aduce o bucată de cer pe pământ, ca să spunem așa.

Și să ne uităm la epistola 1 Timotei. Această scrisoare ne spune că fiecare creatură și tot ceea ce a fost creat - și, de asemenea, toate structurile creației, toate relațiile interpersonale date de Dumnezeu - este bun și nimic nu este reprobabil dacă le luăm cu mulțumire, ci este sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune (1. Timotei 4.4). Aceasta înseamnă: toate structurile creației sunt bune, dar dacă le folosim cum trebuie depinde de orientarea inimii noastre; căci dacă ne folosim de ele în puterea noastră și în independență față de Dumnezeu, greșim, fie că suntem din aceia care „evită cultura” sau „cei care urmăresc cultura”. Sau o facem în dependență de Dumnezeu sub sfințire prin Cuvântul Său și rugăciune, și în acest caz Îl onorăm și Îl slujim în toate domeniile vieții, în toate comuniunile și relațiile de viață.

Tradus de la: [Ich gehe wählen ... \(1\)](#)

Apărut într-o colecție de articole referitoare la tema „politică” de J.J. Frinsel sr. e.a.

Titlul: „Vreemdelingschap en politiek” (1994)

Traducere: Ion Simionescu